

عنوان مقاله:

تحلیل شاخص ها و ابعاد کیفیت زندگی شهری با رویکرد زیست پذیری

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی مهندسی محیط زیست (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

رشید یوسفی - دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشکده جغرافیا، دانشگاه تهران

مهدی احساس خواه - دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی آمایش سرزمین، دانشکده جغرافیا، دانشگاه تهران

نبی مراد پور - دانشجوی کارشناسی جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشکده جغرافیا، دانشگاه تهران

لیلا گراوند - دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشکده جغرافیا، دانشگاه محقق اردبیلی

خلاصه مقاله:

تمرکز بالای مردم در مناطق کوچک رفاه اقتصادی، اجتماعی و محیطی را مورد تهدید قرار می دهد و جمعیت در حال رشد بر روی این سیستم فشار می آورد و اگر این خطر به طور مناسب مدیریت نشود در بلند مدت پایداری و شرایط مطلوب شهر را به خطر می اندازد. روی آوردن به موضوع کیفیت زندگی در شهرها ضروری است و همین طور بهداشت، رفاه، مدنظر قرارگیرند تا معضلات شهرها حل شوند. زیست پذیری، یک مفهوم کلی است که با تعدادی از مفاهیم واصطلاحات دیگر مانند پایداری، کیفیت زندگی و کیفیت مکان و اجتماع های سالم در ارتباط است. سکونتگاه زیست پذیر را به عنوان مکان مناسب برای کار و زندگی تعریف نموده اند. زیست پذیری به معنای توان و قابلیت یک مکان برای تامین نیازهای زیستی ساکنان اعزام مادی و غیر مادی در جهت ارتقای کیفیت زندگی و ایجاد بستر شکوفایی توانمندی های عموم شهروندان می باشد. روش پژوهش توصیفی تحلیلی بوده و داده ها بصورت کتابخانه ای جمع آوری شده است. در این مقاله ابتدا به بررسی مختصر مفاهیم و شاخص های کیفیت زندگی شهری پرداخته می شود و سپس وجه اشتراک بین کیفیت زندگی و زیست پذیری بیان می شوند. نتایج این پژوهش نشان می دهد که شاخص های کیفیت زندگی به طور وسیعی با زیست پذیری و اصول مربوط به آن در ارتباط می باشند و شاخص های زیست پذیری در جهت ارتقاء کیفیت زندگی شهری حرکت می کند.

کلمات کلیدی:

کیفیت زندگی، شاخص های کیفیت زندگی، زیست پذیری، شاخص های زیست پذیری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/347848>

